



# Agencja Rezerw Materiałowych

Prezes

Warszawa, dnia      lutego 2016 r.

## DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr BPI – 6/I/16

**w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów dotyczących opłaty  
zapasowej**

Na podstawie art. 10 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584), zwanej dalej „u.s.d.g.” w związku z art. 21b ust. 1 i ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych stwierdza, że stanowisko S. z siedzibą w P. przedstawione we wniosku z dnia 8 lutego 2016 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 8 lutego 2016 r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów dotyczących opłaty zapasowej – **jest prawidłowe.**



## UZASADNIENIE

S. z siedzibą w P., zwana dalej „Wnioskodawcą”, wystąpiła do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych z wnioskiem z dnia 8 lutego 2016 r., który wpłynął do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 8 lutego 2016 r., „o wydanie pisemnej interpretacji w trybie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej”. W dniu 8 lutego 2016 r. Wnioskodawca uiścił opłatę od wniosku o wydanie interpretacji w wysokości 40 złotych.

**We wniosku Wnioskodawca przedstawił opis następującego stanu faktycznego.**

Wnioskodawca zamierza wykonywać w RP działalność gospodarczą polegającą na usługowej produkcji w składzie podatkowym wyrobów na bazie m. in. olejów napędowych. Powyższe paliwa są wykorzystywane jako półprodukty do wyrobu końcowego produktu, który nie jest paliwem w rozumieniu ustawy o zapasach (lepik, preparaty smarowe, rozcieńczalniki). Wnioskodawca zamierza realizować powyższą produkcję w formie usługi realizowanej dla podmiotu mające siedzibę w innym państwie UE.

Schemat powyższej działalności będzie wyglądał w ten sposób, że zamawiający usługę podmiot mający siedzibę w innym państwie UE będzie dostarczał wszystkie półprodukty konieczne do wytworzenia produktu końcowego, w tym olej napędowy. Olej napędowy będzie dostarczany do składu podatkowego prowadzonego przez Wnioskodawcę z innych państw UE. Wszystkie półprodukty używane do produkcji końcowego produktu (w tym olej napędowy) pozostają własnością podmiotu zlecającego usługę mającego siedzibę w innym państwie UE i zostają jedynie powierzone Wnioskodawcy w celu wykonania usługi produkcji. Podmiot zlecający usługę odpowiada za dostarczenie do składu podatkowego Wnioskodawcy wszystkich półproduktów, w tym oleju napędowego. Transport oleju napędowego odbywa się w procedurze zawieszony akcyzy ze składu podatkowego znajdującego się w innym państwie UE do składu podatkowego Wnioskodawcy na terenie RP. Transport zamawia i realizuje podmiot zlecający usługę. Na żadnym etapie produkcji Wnioskodawca nie staje się właścicielem olejów napędowych używanych

do produkcji a także właścicielem końcowego produktu. Produkty powyższe są jedynie powierzone Wnioskodawcy w celu wykonania usługi.

Cały wytworzony w wyniku realizacji usługi produkt jest następnie odbierany przez zlecającego usługę ze składu podatkowego Wnioskodawcy i dostarczany do odbiorców w innych krajach UE.

Na prowadzenie powyższej działalności gospodarczej nie jest wymagana koncesja na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą oraz koncesja na obrót paliwami ciekłymi w Polsce w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. Nr 1059 z późn. zm.) ze względu na fakt, iż na żadnym etapie planowanej działalności nie występuje obrót paliwami ciekłymi na terenie RP (zlecający usługi nie sprzedaje ww. produktów ani półproduktów na terenie RP).

W związku z powyżej opisanym schematem prowadzenia planowanej działalności Wnioskodawca prosi o udzielenie odpowiedzi na pytanie:

Czy Wnioskodawca w opisanym powyżej stanie faktycznym będzie zobowiązana do wnoszenia opłaty zapasowej określonej w art. 21b ustawy o zapasach?

**W oparciu o opis stanu faktycznego Wnioskodawca przedstawił swoje stanowisko.**

Zgodnie z art. 10 ust. 1 u.s.d.g. przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie.

W tym miejscu trzeba wyjaśnić pojęcie daniny publicznej, zwłaszcza że ustawodawca posługuje się nim w ustawie. Definicji tego pojęcia nie znajdziemy w przepisach ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Zostało ono natomiast zdefiniowane w art. 5 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.). Daniny publiczne to podatki,

składki, opłaty, wpłaty z zysku przedsiębiorstw państwowych i jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, a także inne świadczenia pieniężne, których obowiązek ponoszenia na rzecz państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych funduszy celowych oraz innych jednostek sektora finansów publicznych wynika z odrębnych ustaw. Zatem do danin pieniężnych należą, podatki, w tym akcyzy, cła (niekiedy zaliczane do kategorii podatków), składki, opłaty, dopłaty, inne świadczenia pieniężne niemające funkcji represyjnej (zob. na ten temat B. Brzeziński, W. Matuszewski, W. Morawski, A. Olesińska, *Prawo finansów publicznych*, Toruń 2001, s. 183-185; C. Kosikowski, *Finanse publiczne. Komentarz*, Warszawa 2007; S. Owsiak, *Finanse publiczne. Teoria i praktyka*, Warszawa 2005). Jako daniny publiczne należy kwalifikować również opłaty. Pogląd ten znajduje potwierdzenie w wyroku TK z dnia 10 grudnia 2002 r., P 6/02, OTK-A 2002, nr 7, poz. 91, w którym Trybunał wskazał, że daniny publiczne zawsze są pobierane w związku z określonym, konkretnym działaniem organów państwa (samorządu terytorialnego). Stwierdził także, że jeżeli opłata pobierana jest za określoną usługę, to może zawierać pewne cechy ceny. Cechą, która pozwala uznać określone opłaty za daniny publiczne, jest ich przeznaczenie na cele publiczne. W doktrynie wskazuje się, iż daninami publicznymi są świadczenia o charakterze podatkowym, chociaż nie zawsze nazywane podatkiem (C. Kosikowski, *Finanse publiczne. Komentarz*, Warszawa 2012).

Zgodnie z art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową. Producenci i handlowcy są obowiązani wpłacać opłatę zapasową w terminie do ostatniego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła produkcja lub przywóz paliw, na rachunek Funduszu, o którym mowa w art. 28a (ust. 12).

W zakresie nieuregulowanym w ustawie, do należności z tytułu opłaty zapasowej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.) z wyłączeniem przepisów dotyczących umarzania należności, odraczania płatności oraz rozkładania płatności na raty (ust. 13).

Organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Od decyzji wydanych przez Prezesa Agencji w sprawie opłaty zapasowej służy odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki (ust. 14).

Do egzekucji należności Funduszu, o którym mowa w art. 28a, z tytułu opłaty zapasowej stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (ust. 15).

Obowiązek zapłaty opłaty zapasowej przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym opłata stała się wymagalna (ust. 16).

Biorąc pod uwagę powyższe nie powinno ulegać wątpliwości, że cechy opłaty zapasowej ustalone przez ustawodawcę stawiają ją w gronie opłat o charakterze danin publicznych i co za tym idzie znajdzie do niej zastosowanie tryb udzielania interpretacji przewidziany w art. 10 u.s.d.g.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane dalej „zapasami interwencyjnymi”.

Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

- 1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, zwane dalej "zapasami obowiązkowymi ropy naftowej lub paliw", tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
- 2) agencyjne ropy naftowej i paliw, zwane dalej "zapasami agencyjnymi", tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych, zwaną dalej "Agencją" (ust. 2).

Jednocześnie art. 2 ustawy stanowi, iż za producenta uznaje się przedsiębiorcę wykonującego działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecającego taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów (pkt 18). Za produkcję paliw uznaje się wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafineryjnych i innych węglowodorów lub przetwarzanie paliw poprzez

procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich (pkt 8).

Handlowiec to przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw (pkt 19).

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672 i poz. 675), działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa (...), wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W ocenie Wnioskodawcy w świetle wskazanego powyżej sposobu wykonywania działalności gospodarczej nie może być ona uznana za producenta paliw w rozumieniu ustawy o zapasach. Wnioskodawca nie jest producentem paliw ponieważ wytworzony produkt końcowy nie jest paliwem w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy o zapasach.

Wnioskodawca wykonuje jedynie usługę produkcji wyrobów ropopochodnych na żadnym etapie produkcji nie będąc ich właścicielami. Wnioskodawca nie jest również właścicielem półproduktów służących do produkcji wyrobu końcowego w tym oleju napędowego, który jest dostarczany do Wnioskodawcy przez zlecającego usługę.

Wnioskodawca nie jest również handlowcem ponieważ nie wykonuje działalności gospodarczej, a więc działalności zarobkowej, w zakresie przywozu paliw. Wprawdzie półprodukt – olej napędowy, jest dostarczany do prowadzącego przez Wnioskodawcę produkcyjnego składu podatkowego w ramach dostawy wewnątrzwspólnotowej ze składu podatkowego mającego siedzibę w innym kraju UE to jednak za przywóz odpowiada i ponosi jego koszty zleceniodawca, który jest właścicielem oleju napędowego będącego półproduktem. Wnioskodawca nie pobiera za to żadnego wynagrodzenia.

Ponadto należy podkreślić, iż całość wykonanego w ramach usługi produkcji produktu jest odbierana przez zlecającego usługę i wywożona do innych państw UE.

Na marginesie należy wskazać, iż w ramach polskiego systemu prawnego funkcjonuje instytucja zarejestrowanego odbiorcy (art. 57 i nast. ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym), który w ramach prowadzonej działalności może świadczyć, m. in. usługę zakończenia procedury zawieszony akcyzy w ramach nabyć wewnątrzwspólnotowych olejów napędowych. Zarejestrowany odbiorca

również na żadnym etapie świadczonych usług nie staje się właścicielem towarów dostarczanych do prowadzonego miejsca odbioru w procedurze zawieszony akcyzy w ramach nabyć wewnątrzspółnotowych, a jedynie dokonuje zakończenia procedury zawieszony akcyzy opłacając należny podatek akcyzowy oraz opłatę paliwową. W tej sytuacji zarejestrowany odbiorca nie jest zobowiązany nie tylko do wnoszenia opłaty zapasowej ale również zarejestrowania się w rejestrze systemu zapasów interwencyjnych (art. 13 ustawy o zapasach) bowiem na żadnym etapie działalność nie wypełnia on definicji handlowca.

Reasumując Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż we wskazanym schemacie prowadzonej działalności nie jest zobowiązany do wnoszenia opłaty zapasowej z tytułu świadczonej usługi produkcji w oparciu o dostarczony jej przez zleceniodawcę olej napędowy, bowiem nie spełnia on definicji handlowca, a także producenta określonych w ustawie o zapasach.

Mając na uwadze powyższe proszę o udzielenie jak w petitum pisma.

**W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.**

Zgodnie z art. 3 ust. 1- 3 oraz ust. 4 ustawy o zapasach, w celu zapewnienia zaopatrzenia Rzeczypospolitej Polskiej w ropę naftową i produkty naftowe w sytuacji wystąpienia zakłóceń w ich dostawach na rynek krajowy oraz wypełniania zobowiązań międzynarodowych, tworzy się zapasy ropy naftowej i produktów naftowych, zwane "zapasami interwencyjnymi". Zapasy interwencyjne obejmują zapasy:

- 1) obowiązkowe ropy naftowej lub paliw, tworzone i utrzymywane przez producentów i handlowców;
- 2) agencyjne ropy naftowej i paliw, tworzone i utrzymywane przez Agencję Rezerw Materiałowych.

Zapasy interwencyjne zaspokajają zapotrzebowanie na ropę naftową i paliwa w ilości odpowiadającej co najmniej iloczynowi 90 dni i średniego dziennego przywozu netto ekwiwalentu ropy naftowej w poprzednim roku kalendarzowym. Zapasy

interwencyjne powiększa się o rezerwę na poczet zapasów niedostępnych z przyczyn technicznych oraz ubytków podczas przemieszczania zapasów interwencyjnych; rezerwa ta wynosi 10% tworzonych i utrzymywanych zapasów interwencyjnych. Stosownie do art. 21a ust. 1 ustawy o zapasach, zapasy agencyjne nie mogą być mniejsze niż różnica pomiędzy ilością zapasów interwencyjnych określoną w art. 3 ust. 3 i 4 a ilością zapasów obowiązkowych ropy naftowej lub paliw. Art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową.

W myśl art. 2 pkt 18 ustawy o zapasach producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecający taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów. Stosownie do art. 2 pkt 8 ustawy o zapasach, przez pojęcie produkcji paliw rozumie się wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafineryjnych i innych węglowodorów lub przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich. Przez pojęcie paliw, na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy o zapasach, należy rozumieć produkty naftowe określone w art. 2 pkt 2 lit. f-n, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkty naftowe wymienione w art. 2 pkt 2 lit. f-n, to, odpowiednio, gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe, benzyny lotnicze, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne nafty, oleje napędowe, lekkie oleje opałowe i pozostałe oleje napędowe, ciężkie oleje opałowe, określone w załączniku B rozdział 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, z późn. zm.).

Art. 2 pkt 19 ustawy o zapasach konstytuuje definicję legalną handlowca, zgodnie z którą jest nim przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw. Z kolei przywozem jest, zgodnie z art. 2 pkt 14 ustawy o zapasach, sprowadzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w ramach nabycia



wewnątrzspółnotowego lub importu. Nabyciem wewnątrzspółnotowym w myśl przepisu art. 2 pkt 9 ustawy o zapasach jest przemieszczenie ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego z terytorium innego państwa członkowskiego Wspólnoty Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym. Importem zaś, zgodnie z przepisem art. 2 pkt 12 ustawy o zapasach, jest import ropy naftowej, produktów naftowych lub gazu ziemnego w rozumieniu przepisów o podatku akcyzowym.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 10 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. z 2014r. poz. 752, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o podatku akcyzowym”, składem podatkowym jest miejsce, w którym określone wyroby akcyzowe są: produkowane, magazynowane, przeładowywane lub do którego wyroby te są wprowadzane, lub z którego są wyprowadzane – z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy; w przypadku składu podatkowego znajdującego się na terytorium kraju miejsce to jest określone w zezwoleniu wydanym przez właściwego naczelnika urzędu celnego. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 12 ustawy o podatku akcyzowym, procedura zawieszenia poboru akcyzy to procedura stosowana podczas produkcji magazynowania, przeładowywania i przemieszczania wyrobów akcyzowych, w trakcie której, gdy są spełnione warunki określone w przepisach ustawy i aktów wykonawczych wydanych na jej podstawie, z obowiązku podatkowego nie powstaje zobowiązanie podatkowe. Art. 40 ust. 2 pkt 2 przewiduje, że procedura zawieszenia poboru akcyzy ma również zastosowanie, jeżeli wyroby akcyzowe są przemieszczane ze składu podatkowego na terytorium państwa członkowskiego do składu podatkowego na terytorium kraju. W myśl art. 8 ust. 1 pkt 2 i 4, przedmiotem opodatkowania akcyzą jest, odpowiednio, wprowadzenie wyrobów akcyzowych do składu podatkowego i nabycie wewnątrzspółnotowe wyrobów akcyzowych, z wyłączeniem nabycia wewnątrzspółnotowego dokonywanego do składu podatkowego. Przemieszczenie wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego w innym państwie członkowskim do składu podatkowego na terytorium RP nie stanowi zatem w rozumieniu przepisów ustawy o podatku akcyzowym nabycia wewnątrzspółnotowego jako czynności opodatkowanej (czynnością tą będzie wprowadzenie wyrobów akcyzowych do składu podatkowego).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 13 ustawy o podatku akcyzowym, zarejestrowanym odbiorcą jest podmiot, któremu wydano zezwolenie na nabywanie wewnątrzwspólnotowe albo na jednorazowe nabycie wewnątrzwspólnotowe wyrobów akcyzowych wysłanych z zastosowaniem procedury zawieszenia poboru akcyzy, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Z powyższego wynika, że obowiązek uiszczania opłaty zapasowej przez handlowców jest niezależny od obowiązku podatkowego w zakresie podatku akcyzowego. Dla systemu zapasów interwencyjnych nie jest bowiem istotne, kto jest podmiotem obowiązującym z tytułu podatku akcyzowego. W systemie zapasów interwencyjnych pierwszą czynnością, która rodzi obowiązek uiszczenia opłaty zapasowej jest przemieszczenie wyrobu podlegającego opłacie z terytorium państwa członkowskiego UE na terytorium RP i jego powstanie jest niezależne od tego, czy przemieszczenie wyrobu dokonywane jest w procedurze zawieszenia poboru akcyzy, czy też poza tą procedurą. Przemieszczenie wyrobów akcyzowych ze składu podatkowego położonego w państwie członkowskim UE do składu podatkowego w Rzeczypospolitej Polskiej, jest przemieszczeniem unormowanym w przepisach ustawy o podatku akcyzowym.

W ustawie o zapasach obowiązek uiszczania opłaty zapasowej konstituuje się w oparciu o dokonanie czynności polegającej na sprowadzeniu ropy naftowej lub paliw na terytorium RP. Sprowadzenie to realizowane jest zgodnie z definicją handlowca w ramach prowadzonej przez niego w tym zakresie działalności gospodarczej. Posłużenie się przez ustawodawcę odesłaniem do ustawy o podatku akcyzowym w zakresie pojęcia „przemieszczenie” nie oznacza, że ustawodawca wiąże obowiązek uiszczania opłaty zapasowej z obowiązkiem podatkowym z tytułu akcyzy. Ustawodawca w definicji „nabycia wewnątrzwspólnotowego” w ustawie o zapasach kładzie nacisk na czynność przemieszczenia wyrobu z terytorium innego państwa członkowskiego UE na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Przez pojęcie handlowca należy zatem rozumieć przedsiębiorcę, który wykonuje działalność gospodarczą w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw, to jest w zakresie sprowadzania ich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach nabycia wewnątrzwspólnotowego lub importu. Nie ma przy tym również znaczenia, czy działalność w tym obszarze stanowi działalność przeważającą, drugorzędną czy też przywóz realizowany jest w celu wsparcia działalności przeważającej lub drugorzędnej (czyli następuje w ramach działalności pomocniczej, a zatem między innymi służy wyłącznie jednostce a nakłady na działalność pomocniczą stanowią koszt jednostki). Należy także podkreślić, że zarobkowy charakter działalności gospodarczej wyraża się w celu jej podejmowania, jakim jest osiągnięcie zysku a nie jego faktyczne osiągnięcie.

Przenosząc powołane powyżej przepisy na grunt przedstawionego stanu faktycznego należy stwierdzić, że:

1. Wnioskodawca zamierza wykonywać działalność gospodarczą polegającą na usługowej produkcji w składzie podatkowym wyrobów, które nie są paliwami w rozumieniu ustawy o zapasach, wykorzystując w procesie produkcji między innymi, jako półprodukty, paliwa w rozumieniu ustawy o zapasach. Skoro w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wyrób końcowy nie będzie paliwem, jak również nie będzie wzrastać całkowita ilość jednego z paliw, na Wnioskodawcy nie będzie ciążyć zobowiązanie do wniesienia opłaty zapasowej, jako producencie w rozumieniu ustawy o zapasach;
2. Z opisu stanu faktycznego wynika, że Wnioskodawca nie prowadzi działalności gospodarczej w zakresie przywozu ropy naftowej lub paliw a przemieszczenie wyrobów pomiędzy składami podatkowymi dokonywane będzie przez podmiot zlecający usługę przetwarzania i na jego rzecz. Na Wnioskodawcy nie będzie ciążyć zatem zobowiązanie do wniesienia opłaty zapasowej, jako przedsiębiorcy mającego status handlowca w rozumieniu ustawy o zapasach. Należy jednak wskazać, że brak zobowiązania do wnoszenia opłaty nie wynika z okoliczności, że Wnioskodawca nie będzie pobierał z tytułu przemieszczenia wyrobów wynagrodzenia ani z uwagi na fakt, że nie jest i nie stanie się właścicielem

dostarczonych wyrobów akcyzowych, w tym paliw oraz że przedsiębiorca nie posiada koncesji na obrót paliwami ciekłymi w Polsce i za granicą.

W świetle powyższego stanowisko Wnioskodawcy należało uznać za prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

**Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie**

do Ministra Energii, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych – 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.

.....

Wykonano w 3 egz.

Egz. Nr 1 – adresat (ZPO+KPA);

Egz. Nr 2 – BPI;

Egz. Nr 3 – a/a.